

HEL VE TISTÄ ITÄÄN

KAISA MAARIA HAKALA

HELVETISTÄ ITÄÄN

Kaisa Maaria Hakala

*Julialle –
kriisinsietokyky 100,
nyt sun on pakko lukea.*

Kaisa Maaria Hakala

Helvetistä itään

toinen osa *Huviretki Helvettiin*-saagassa

Huviretki Helvettiin (2016)

Helvetistä itään (2017)

© 2017 Kaisa Maaria Hakala

Kannen alkuperäinen suunnittelu: Kaisa Hakala

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-375-5

#1

”Ruotsin kirjoituksille.”

”Jotka menevät ihan päin helvettiä”, mä totean aurinkoisesti hymyillen, ja kohotan omaa skumppaani Ellan suuntaan. Luoja! kiitos tästä illoista, Ellasta, ja siitä faktasta, että etukortilla kuohuva kustantaa kaksi euroa per lasi. Että ei tässä mitään, helvetin hyvin menee. Ainakin jos ei oteta huomioon sitä, että huomisaamuna kello kahdeksan viisikymmentä mun pitäisi olla konserttitalon aulassa lyijykynä ojossa valmiina kirjoittamaan ruotsista niin hyvä arvosana, että täydellisestä kielitaidottomuudestani huolimatta mä pääsisin yliopistoon. Ei paineita siis, Helena!

Ella on oma hurmaava itsensä, paitsi silloin, kun pitäisi juoda hienostuneesti tai edes jotenkuten normaalisti kuohuviiniä. Tyttö ottaa korkeasta lasistaan (mulla on samanlaisia kotona odottamassa omaan asuntoon muuttamista, mitään muuta en omista mutta ainakin skumppalasit löytyvät, voiton puolella siis ollaan) tukevan otteen, heittää koko annoksen kerralla kurkkuunsa niin kuin tequilan viime lauantaina, enkä mä ole koskaan ymmärtänyt, miten se pystyy tuohon, vähän puisteleehtii mutta ei sen enempää. Lasi pamahtaa pöytään ja mä pelkään, että se menee viikinkityyliin rikki, ja Ella kruunaa koko tilanteen hymyilemällä leveästi.

”Joten.”

”Joten.”

”Mikä on tämän illan suunnitelma?”

Mä rakastan Ellaa. Oikeasti rakastan. Se on ollut mun paras ystäväni luoja ties kuinka kaukaa ajassa taaksepäin, parempi puoliskoni ja ihan mikä vain, vas-

takohta mun likaisenvaalealle polkalle pitkine, mustine hiuksineen, Yin mun Yangille, jos niin voi sanoa (ei voi, sanon silti). Mä rakastan tuota naista enemmän kuin omaa elämääni, mutta silti siinä on jotain, mitä mä en ole kaikkien näiden vuosienkaan jälkeen oppinut ymmärtämään.

”Mä nyt ajattelin mennä kotiin... Jos et satu muistamaan, niin huomenna on tosiaan ne kirjoitukset, joille me kippistettiinkin.”

”Et sä voi mennä *kotiin*”, Ella nauraa, ja sen silmät eivät katso mun suuntaani, vaan täysin eri puolelle koko ravintolaa. Katsomattakin mä tiedän, että jossain seinän vieressä, jonkin pöydän ääressä tai tiskiin nojailmassa seisoo joku, joka on *niin kuuma* (Ellan sanat, ei mun), että nainen kieputtelee hiuksiaan sormensa ympärille katsoessaan sinne, puree huolellisesti punattua alahuultaan katsoessaan miestä, joka melko varmasti katsoo takaisin. Onko olemassa mies, joka *ei* katsoisi Ellaa? Sitähän minäkin.

Totuus on, että mun pitäisi mennä kotiin. Kello ei ole kuin kymmenen, ja jos mä nyt livistäisin, mä olisin kotona umpiunessa kaikkien julisteideni alla ennen yhtätoista. Kokemus kertoo, ettei Ella tule päästämään mua mihinkään ennen kuin on saanut mitä haluaa.... eli sen miehen jakamattoman huomion. Vartti vielä, ja mä pääsen kotiin. Ehkä mä kestan sen. Ella nousee ylös ja mutisee ohi mennessään hakevansa meille uudet juomat, vaikka mä en ole ottanut kuin kaksi kulausta omastani, ja mä kaivan turhautuneena puhelimen esiin. Jotain Ella meni hakemaan, mutta viiden pisteen vinkki: *jokin* tässä kohtaa ei viittaa alkoholiin.

Facebookissa ei tapahdu mitään, eikä Twitterissä. Mitä nyt ihmiset vaipuvat epätoivoon huomisista kir-

joituksista, mitään en osaa enkä ainakaan sanaakaan ymmärrä, Riina ilmoittaa olevansa liian hetero puhuakseen ruotsia. Ei sillä, mä kuulun ihan samaan kastiin, osaan tilata oluen ja lihapullia, mutta siinä se. Mun ainoa toivoni on, että esseevastauksen voi kirjoittaa oluesta ja/tai lihapullista, sillä jos mä en yllä C:hen kielitaidollani, mä voin melkein heittää hyvästit syksyn opinnoille.

Puhelimessa ei tapahdu mitään, ja mä käännän katseeni kohti Ellaa, siellähän se, hymyilemässä kauniisti taas jollekin kaksviis vuotta satakasiviis senttiä alle ysviis kiloa-miehelle. Perinteistä poiketen tällä miehellä on blondit hiukset, luonnollisen vaaleat, ei valkaistut. Ellan miestyyppiin kuuluu useimmiten tummat ja tuliset miehet, tai jotain siihen suuntaan, mutta täällä ei ole tähän hätään ketään sopivaa, joten kai sen nyt on pakko tyytyä tuohon.

En tiedä. Ehkä pitäisi vituttaa se fakta, että mun paras kaverini on se, joka pyörittää miehiä ympärillään, ja jos joku erehtyy hymyilemään mulle baarissa, Ella purjehtii paikalla, ja se on miesparan menoa. Ennen illan loppua Ella palaa miestenhuoneesta posket ja huulet punoittaen, hameensa asentoa korjaillen, miehensä johonkin jättäneenä. Nainen väittää suojelevansa mua tyhmiltä pikkupojilta, mutta mä en ihan usko siihen. Jostain syystä.

Eikä se edes haittaa. Pitäisi kai, mutta ei. Jotenkin siihen tottuu, ja miten mä voin kaivata jotain, mitä mulla ei ole koskaan ennen ollut? Mä olen tyytyväinen tilanteeseeni; Ella on se nätti ja minä olen se ruma kaveri, vaikken mäkään mikään rumilus ole – huolehdiin itsestäni, ulkonäöstäni ja vartalostani, käyn lenkillä Samuelin kanssa silloin tällöin, vaatteen ovat siistit eikä

hengitys haise muuten kuin krapula-aamuina. Se vain ei riitä, ei ainakaan, jos sun paras ystäväsi on Ella Lilja.

Kuohuva ehtii loppua juuri sopivasti ennen kuin Ella palaa kahden GT:n ja miehen kanssa. Tommiksi se esittelee itsensä, eikä nimi voisiakaan olla muuta kuin Tommi. Tuon näköiset miehet ovat aina Tommeja. Aina. Mä voin kertoa, että mun otantaan kuuluu tässä vaiheessa aika monta miestä, monta nimeä, enkä mä parhaalla taidollanikaan muistaisi niistä edes puolia... paitsi sen, että tuon näköiset miehet, leukaparralla varustettuna, ne ovat aina Tommeja.

Ella kiinnittää huomionsa ennemmin Tommiin kuin gin toniciin tai muhun, ja mä olen tyytyväinen, työnnän GT:ni Tommin eteen ja nousen ylös, suukotan ystävääni molemmille poskille ja toivotan hyvää yötä. Muistutan vielä, että kello kahdeksan viisikymmentä, ei minuuttiakaan myöhemmin. Siitä Ella ja Tommi saavat lisää jutun juurta, ja mun tehtäväni on täytetty, tasan siinä viidessätoista minuutissa, kun mä arvelinkin.

7:48, ja Ella purjehtii aulaan säteilevänä, puristaa kädessään yhtä vaivaista lyijykynää. Kenkien kopinasta ei voi erehtyä, Ella rakastaa korkojaan ja sitä, että kaikki huomaavat sen saapuvan. Kahdessa minuutissa ehtii saada aika hyvän kuvan siitä, miten eilisilta meni Ellan osalta.

Varttia yli yksitoista, mä olin peiton alla. Puoli kaksitoista, ja ne olivat taksissa, mä nukuin odottaen seuraavan päivän koitoksia. Kaksitoista, ja ne naivat *ihan vitusti* (taas Ellan ilmaus). Sen jälkeen aika loppuu ja mut jätetään huomaavaiseen epätietoisuuteen, mä en haluaisikaan kuulla enempää. Lehikoinen pelastaa mut

käskemällä saliin, mä istun omaan vakipenkkiini ja jään tuijottamaan eteeni asetettuja papereita. Yksikään sana päälimmäisessä paperissa ei aukea mulle, hädin tuskin tunnistan YTL:n logon. Ohimolla naputtaa puolikas päänsärky, ja mä kiroan sekä Ruotsin, ruotsin kielen että ystävättäreni alimpaan helvettiin.

Kirjoitukset menevät tasan niin poskelleen kuin mä arvasin niiden menevän. Läpi mentiin, kirkkaasti jopa, mutta ylsikö pistemäärä tarpeeksi korkealle? Mä suon pikaisen rukouksen YTL:n suuntaan. Touko-kuussa, jos YTL niin suo, on minun armorikkaat lakkiaiseni, se luki meidän penkkariautossa. Parhaani tein, ei tässä muu auta.

Ovien ulkopuolella mä jään seisomaan suoraan auringonpaisteeseen, miettimään, mitä teen. Vielä ei tee mieli laittaa kuulokkeita päähän, ei liikkuaakaan, vaikka mä luulen että voisin juoda kahvia, mieluusti jopa. Ei ihan vielä. Mä seison paikoillani silmät suljettuina, nostan kasvoni kohti aurinkoa ja nautin siitä, että Suomen ikuinen, pitkä, pimeä ja kammottava talvi alkaa lopultakin väistyä, aurinko alkaa maaliskuun loppupuoliskolla lämmittää oikein toden teolla. Mä voisin seistä tässä vaikka kuinka pitkään, koska juuri nyt mulla ei ole mihinkään kiire. Kevät on jos ei nyt alkanut, niin ainakin alkamaisillaan, eikä mulla ole kiire mihinkään. Tietenkin pitäisi lukea, ja mä pakkasin jopa reppuni aamulla: eväiden lisäksi mukana on ei yhdet, eikä kahdet, vaan *viidet* matematiikan vanhemmat yo-kokeet, jotka äiti tulosti mulle töissä. En mä ole ihan varma, miten ne mua auttavat, muuta kuin ehkä laskemaan säännön... mihin? Vastauksiin? En mä tiedä. Niitä mulla on joka tapauksessa edessäni loppupäivän, ja ihan hyvin mä voin mennä ennen kirjastoa kahville. Ei

sen tarvitse olla kärsimystä, matematiikan, eikö niin? Sitä paitsi, latte Villassa on oikeastaan oikeutettu, mä painoin töitä kuin pieni eläin ruotsin parissa. Partisiipin perfektit vain vilisevät silmissä.

Ei puhuta siitä, että mä lähdin kokeesta puoli yhdeltä.

Mä pudistan päätäni ei kenellekään, hymyilen vielä leveästi niin, että ohikulkijat saavat varmasti syyn kiertää toiselle puolelle tietä. Liikennevalot vaihtuvat punaiseksi, mutta keskellä kaupunkia kuseille vaihtuu kuitenkin vasta kymmenen sekunnin viiveellä vihreät, ja keskustassa juoksee muutenkin törpömpiä ihmisiä kuin minä. Risteys on tyhjä ja mä kipaisen tien ylitse. Kai pitäisi mainita, että tie on leveä, kuusikaistainen, toiset jatkavat suoraan ja toiset oikealle ja vasemmalle, ja vasta puolivälissä mä huomaan, että mäkeä alas posottaa bussi. Liian kovaa, aivan liian kovaa, kuski parka on varmaan myöhässä aikataulustaan koska päälle iski pissahätä, ja se kirii sitä tässä risteyksessä, jonka puolivälissä mä olen, ja mä jähmetyn, kuski ei katso eteensä vaan puhuu matkustajan kanssa, ja tässä on katastrofin ainekset ilmassa, ja kaikessa typerydessäni mä ehdin miettiä vain sitä faktaa, että äiti tulosti töissä ihan turhaan kaikki ne kokeet.

Koska kyllä, mä kuolen. Siinä ei yksi pieni Helena paljon ole bussia vastaan.

Seuraavat tapahtumat vilahtavat ohii yhtäkkiä liian nopeasti, jos äsken aika kulki hitaasti, hitaasti, hitaasti, niin nyt sekunnit ottavat menetettyä aikaa kiinni ke-laamalla puolitoistakertaista vauhtia, ja mä tunnen tönäisyn selässäni, ei mitenkään turhan hellän, eivätkä jalat tai aivot ole samaa mieltä tönäisijän kanssa, vaan mä lennän – no en nyt ihan oikeasti, mutta melko pit-

kälti, sitä mun aivot mulle hokevat enkä mä voi kuin miettiä, että mitä ihmettä – eteenpäin, tarpeeksi pitkälle, kaadun pitkin pituuttani mutta juuri jalkakäytävän puolelle.

Jarrujen kirs kunta käy korviin, ja aivot alkavat lopultakin jakaa käskyjä niin kuin niiden kuuluisi, ja mä pääsen jaloilleni nopeammin kuin voisi kuvitella olevan mahdollista.

Tilannetta ei voi kuvailla kaaokseksi, ei pienimmäskään sanan merkityksessä; ei se kaaosta ole, koska paikalla ei ole niin paljon ihmisiä, että se voisi olla täysvaltainen kaaos. Kaupunki on hiljainen ja niin on tämä risteyskin, paikalla olen tasan minä ja bussikuski, joka ryntää ulos ovista ennen kuin on edes saanut ovet kunnolla auki, ja mä käännyn katsomaan taakseni, siihen kohtaan jossa mä vielä hetki sitten olin, ja mä näen vain... verta? Mitä? Verta, kyllä vain, ja miehen, joka epäilemättä tönäisi mut pois bussin alta viimeisellä mahdollisella hetkellä... niin, ettei kerennyt itse pois alta. Voi luoja.

Psykologiksi tähtäävän Helenan pitäisi kai kiinnostua ajatusketjuista, jotka muodostuvat mun pääni sisällä, mutta ehkä sen aika on joskus myöhemmin. Mä menen lukkoon, täysin lukkoon, seison siinä polvet kivistäen (jännä, miten paljon sittenkin kummallisiin asioihin ehtii keskittyä), ja tuijotan eteeni, kun bussikuski kaivaa hätäisesti puhelinta taskustaan, vaikka kai niillä pitäisi olla joku tehokkaampi väline? Busseissa? Joiden alle ihmiset tупpaavat jäämään enemmän tai vähemmän tarkoituksellisesti? Mutta en mä tiedä. Kuski kaivaa puhelinta ja nostaa sen korvalleen, ja mä huudahdan ääneen, kun säikähdän kosketusta olkapääläni.

”Hei, älä hätäile”, matala ääni sanoo korvan alla, ja mä mietin, miten voin tajuta yhtään mitään tästä, ”oletko sä kunnossa?” Mä en pysty vastaamaan. ”Satuiko suhun? Tarvitsetko sä ambulanssia?”

”Ei”, mä vastaan, enkä tiedä onko se totta vai ei. ”En.”

”Okei. Hei. Mikä sun nimi on?”

”Mitä?”

”Mikä sun nimi on”, sama miesääni kysyy multa, ja mä mietin, mitä se sillä tiedolla tekee. Kädet tarttuvat mun hartioihin ja kääntävät mut ympäri, ja turha kai mainita, että mä en ole tästä kauhean innoissani.

”Mitä helvettiä sä haluat”, mä tiuskaisen.

”Tietää, oletko sä kunnossa”, mies vastaa mulle ihan rauhallisesti, hymyilee rauhoittavasti. ”Mikä sun nimi on?”

”Helena.”

”Okei. Hyvä juttu. Mä kysyn vielä uudestaan, satuiko suhun?”

”Ei.” Paitsi polviin.

”Okei. No hyvä. Kuka on presidentti?”

”Mulla ei ole aivotärähdystä, jos sä sitä mietit. Ei.” Mä riuhtaisen itseni irti käsistä, joiden puristusvoimaa mä en halua edes ajatella, kai tämä on jokin shokkireaktio, mä käännyn ympäri ja jään tuijottamaan bussikuskia, joka häärii edelleen maassa pitkittäin makaavan henkilön ympärillä. Naisen? Miehen? En mä tiedä, mä en osaa luokitella juuri nyt, ja pahoinvoinnin aalto iskee mun yli, mä kumarrun eteenpäin ja syljeskelen limaa.

”Mun täytyy päästä pois”, mä sanon kun luotan siihen, että pysyn edes jotenkuten pystyssä. En tiedä kenelle, ehkä eniten itselleni.

”Ei, hei, sä oot silminnäkiä, sun täytyy odottaa hetki”, mies sanoo mun takaa, enkä mä kuuntele sitä vaan lähden kiireesti harppomaan pois päin. ”Helena, odota!”

”Mun täytyy päästä pois”, mä toistan tyhmänä. ”Mun täytyy lukea kirjoituksiin –”

”Odota ihan hetki. Seiso siinä, odota. Tupakoitko sä?”

”En helvetissä.”

”Okei. Odota siinä. Seiso siinä, odota ihan hetki. Mä tulen saattamaan sut minne sä sitten menetkään, mutta odota ihan hetki.”

Ja mä odotan. Aivot huutavat jaloille, että pitäisi mennä, juosta karkuun, mutta sen sijaan mä katson kun tämä tuntematon mies hyvin istuvassa villakangastakissaan harppoo bussikuskien luokse, sen, joka puhuu puhelimeen edelleen, ja laskee kätensä sen olalle. Bussikuski rääkäisee ääneen, eikä siinä huudossa ole mitään inhimillistä, ja mies puhuu sille, ottaa käteensä kuskiparan käden, puristaa sitä, ja mä näen miten bussikuski rauhoittuu silmissä. Ehkä tämä mies on se, mitä kuski tarvitsi, mutta niin tai näin se vain... rauhoittuu, seisoo hiljaa ja kuuntelee pää kallellaan, puhelin putoaa maahan sen kädestä, siihen verilammikkoon, enkä mä katso sitä, mä en katso tuntematonta ihmistä, joka makaa pitkin pituuttaan maassa ja jonka pään paikalla on vain kasa veristä mönjää. Mä en katso sitä. En.

”Okei, mennään”, mies sanoo palattuaan takaisin mun luokse. ”Mihin sä olet menossa?”

”Miten niin, mihin mä olen menossa?”

”Niin. Mä saatan sut. Kotiin? Mä voin heittää sut.”

”Mä en voi mennä kotiin”, suusta lipsahtaa. ”Pakko lukea. Matikkaa ylihuomenna, mun on pakko lukea.”

”Okei. Mihin sä olet menossa?”

”Kahville.”

”Hei, Helena”, äänensävy muuttuu täysin, nyt se on pehmeä, lohduttava, ehkä eniten lohdullinen. ”Sulla ei ole mitään hätää. Okei? Ymmärrätkö sä?”

”Joo.”

”Hyvä. Mä voisin viedä sut vaikka kahville?”

”Mutta jos mä olen shokissa, niin et sä voi antaa mulle kahvia”, suusta lipsahtaa, ja vastoin kaikkia odotuksia mä purskahdan nauruun. Mies katsoo mua pää kallellaan ja vinosti hymyillen, odottaa, milloin mun hulluuteni laantuu että pääsee takaisin oman päivänsä pariin.

”Tämän kerran voin. Mä vien sut kahville.”

”Okei”, mä vastaan, koska jotenkin se käy järkeen. ”Mutta mä en tiedä, kuka sä olet. Äiti sanoi, ettei tuntemattomien matkaan saa lähteä. Ainakaan miesten.”

”Jos mä esittäydyn, niin sitten mä en ole enää tuntematon, eikö niin?”

”Niin kai...?”

”Okei. Kuutti”, mies sanoo ja hymyilee mulle, leveästi vieläpä. Ojentaa vielä kätensä, ja mä ojennan omani, vaaleanpunainen lapanen on aivan kurassa, ja mä riisun sen ennen kuin kättelen. ”Mennäänkö sitten?”

#2

Mä mokasin.

Huolella.

Mitä mä tein? Lähdin Kuutin matkaan. Lähdin sen kanssa juomaan kahvia Villaan, kauppakeskuksen yhteen kahvilaan, sellaiseen, josta voi tarkkailla lasin toisella puolella kiirehtiviä ihmisiä ilman, että melkein kukaan huomaa sua. Kuutti itse ehdotti sitä, sanoi, että on asunut täällä vasta vähän aikaa, mutta että on jo oppinut pitämään siitä kahvilasta. Turha kai mainita, että Villa on mun lempipaikkani koko kaupungissa; se yksi nurkka, niin lähellä seinää, että kukaan tuskin tajuaa ohi mennessään mun olevan täällä... ja vitut. Villan kahvikupit ovat kaksi kuusikymmentä kappale, ja sant-sikuppeja saa käytännössä rajattomasti.

Mä tokenin nopeasti järkytyksestäni, vaikka luultavasti koko juttu tulee puremaan mua persuksille aika kovaa. Ja vaikka mä en ole damsel in distress- ja pelastava ritari-asetelman fani, iso osa olon helpottumisesta johtuu Kuutista.

Mä en tiedä, mitä ihmettä Kuutti teki, mutta mä löysin itseni kertomasta käytännössä koko elämäntarinaani Kuutin tarjoaman kahvikupin ylitse. Ihan yhtäkkiä, kaiken lisäksi, mutta niin vain me puhuttiin ihan mistä tahansa ja samalla ei mistään, ei ainakaan mistään järkevästä. Käytiin läpi lempielokuviamme, lempikapaleitamme, lempisarjoja, ihan sama, mitä tahansa, ja meidän maut käyvät täydellisesti yksiin. Mun lempileffat ovat Kuutin lempileffoja, ja sen lempibiisit ovat mun omiani. Kaikki. Ja se keskustelu oli niin... normaalia, niin tavallista, että se oli omiaan palauttamaan mut järkiini. Ihan kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan,

Helena on tavallinen tyyppi, jolla on tavallisen tyyppin tavalliset haaveet, suunnitelmat selvät ja elämä sujuu. Tilanne kuitenkin muuttuu, kun onnettomuuden vanavedessä elämään astuu tuntematon pelastaja.

Helvetistä itään on Huviretki Helvettiin-saagan toinen osa.

Huviretki Helvettiin (2016)
Helvetistä itään (2017)

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi